

Anonimizált változat

- 1167021 -

C-596/20 - 1

C-596/20. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2020. november 12.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Fővárosi Törvényszék (Magyarország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2020. szeptember 28.

Felperes:

DuoDecad Kft.

Alperes:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Fővárosi Törvényszék

[OMISSIS] A Fővárosi Törvényszék a [OMISSIS] DuoDecad Kft. ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) felperesnek a [OMISSIS] Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) alperes ellen, adó ügyben közigazgatási jogvita [OMISSIS] elbírálása iránt indított perében meghozta a következő

V é g z é s t

A bíróság az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi, a következő kérdést teszi fel az Európai Unió Bíróságának:

1.) Úgy kell-e értelmezni a 2006/112 tanácsi irányelv 2. cikk[e] (1) bekezdésének c) pontját, 24. cikk[ének] (1) bekezdését és 43. cikkét, hogy egy honlapon elérhető szolgáltatásokat a végfelhasználók felé nem a know-how-t licenbevevő[,] egyik uniós tagállamban (az alapügyben Portugáliában)

székhellyel rendelkező társaság nyújtja, és ezáltal a másik uniós tagállamban (az alapügyben Magyarországon) székhellyel rendelkező adózótól mint alvállalkozótól a know-how technikai folyamatait támogató szolgáltatást nem vehet igénybe, hanem az adózó ezen szolgáltatásait a know-how ugyanezen másik tagállamban székhellyel rendelkező licencbeadójának nyújtja, a licencbevevőre vonatkozó alábbi körülmények mellett:

(a) az első uniós tagállamban bérelt irodákkal, informatikai és egyéb irodai infrastruktúrával, saját munkavállalókkal és az elektronikus kereskedelem terén széleskörű tapasztalatokkal, valamint kiterjedt nemzetközi kapcsolattal bíró tulajdonossal, továbbá elektronikus kereskedelmi tárgyú képzettséggel rendelkező ügyvezetővel rendelkezett,

(b) a honlapok működésének folyamatait rögzítő know-how-t és annak frissítéseit megkapta, azokat véleményezte, változtatásokat javasolt hozzájuk[,] és azokat jóváhagyta,

(c) a licencbevevő részére az adózó a szolgáltatásait ezen know-how alapján nyújtotta,

(d) a licencbevevő az alvállalkozói teljesítéssel kapcsolatban folyamatosan riportokat kapott

(így különösen a honlapok forgalmáról és a bankszámláról történő kifizetésekről),

(e) a honlapok internetes elérhetőségét biztosító domain neveket saját nevére regisztrálta,

(f) a honlapokon szolgáltatásnyújtóként a licencbevevő volt feltüntetve,

(g) a honlapok jöhírének megőrzése érdekében maga intézkedett,

(h) a szolgáltatásnyújtáshoz szükséges közreműködői, alvállalkozói szerződéseket saját nevében, maga kötötte meg (így különösen a honlapokon történő bankkártyás fizetést biztosító bankokkal, a honlapokon elérhető tartalmat biztosító előadókkal és a tartalmat népszerűsítő webmesterekkel),

(i) rendelkezett az érintett szolgáltatás végfelhasználók részére történő nyújtásából származó jövedelem fogadására szolgáló teljes rendszerrel, úgy mint bankszámlákkal, a bankszámlák feletti kizárólagos és teljes körű rendelkezési joggal, a végfelhasználók számára a szolgáltatásnyújtásról történő számlakiállítást lehetővé tevő végfelhasználói adatbázissal, és saját számlázó szoftverrel,

(j) fizikai ügyfélszolgálatként a honlapokon saját, első tagállambeli székhelyét tüntette fel, és

(k) mind a licencbeadótól, mind pedig a know-how-ban leírt, egyes technikai folyamatok megvalósítását végző magyarországi alvállalkozóktól független társaság **[Or. 2. o.]**

figyelembe véve azt a körülményt is, hogy (i) a fentieket az első tagállambeli társhatóság mint ezen objektív és harmadik személyek által ellenőrizhető körülmények igazolására alkalmas szerv is megerősítette, (ii) a honlapokról történő másik tagállambeli szolgáltatásnyújtásnak objektív akadályát képezte az, hogy másik tagállambeli társaság részére nem volt elérhető olyan pénzforgalmi szolgáltató, amely a honlapokon történő bankkártyás fizetések elfogadását biztosította volna, emiatt a honlapokon elérhető szolgáltatások nyújtását soha nem végezte másik tagállambeli társaság, sem a vizsgált időszakot megelőzően, sem azt követően, és azt, hogy (iii) a licencbevevő társaság és kapcsolatos vállalkozásai a honlapok működtetéséből összességében magasabb nyereségre tettek szert, mint az első és a második tagállamban alkalmazandó áfakulcsból származó adókülönbözlet mértéke?

2.) Úgy kell-e értelmezni a héairányelv 2. cikk[e] (1) bekezdésének c) pontját, 24. cikk[ének] (1) bekezdését és 43. cikkét, hogy [a valamely] honlapon elérhető szolgáltatásokat a végfelhasználók felé a know-how-t licencbeadó[,] másik tagállamban székhellyel rendelkező társaság nyújtja, és ezáltal az adózótól mint alvállalkozótól a know-how technikai folyamatait támogató szolgáltatást [vesz igénybe], és az adózó ezen szolgáltatásait nem a know-how első tagállamban székhellyel rendelkező licencbevevőjének nyújtja, ha a licencbeadó:

- (a) saját erőforrásai csupán egy bérelt irodából és az ügyvezetőjének a használatában lévő számítógépből álltak,
- (b) az ügyvezetőn és egy heti néhány órában, részmunkaidőben foglalkoztatott jogtanácsoson túl saját munkavállalókkal nem rendelkezett,
- (c) a know-how fejlesztésére irányuló szerződésen túl, más szerződései nem voltak,
- (d) a tulajdonában álló domain neveket, a licencbevevővel kötött szerződés alapján a licencbevevő társaság regisztráltatta a saját nevére,
- (e) harmadik felek, így különösen a végfelhasználók, a honlapokon történő bankkártyás fizetést biztosító bankok, a honlapokon elérhető tartalmat biztosító előadók és a tartalmat népszerűsítő webmesterek felé soha nem jelent meg a szóban forgó szolgáltatások nyújtójaként,
- (f) bizonylatokat a honlapokon elérhető szolgáltatásokkal kapcsolatban – a licencdíjról szóló számla kivételével – soha nem állított ki, és
- (g) a honlapokon nyújtott szolgáltatásból származó jövedelem fogadására alkalmas rendszerrel (erre szolgáló bankszámlával és más infrastruktúrával) nem

rendelkezett, figyelembe véve azt is, hogy a 2015. december 17-i WebMindLicenses ítélet (C-419/14, EU:C:2015:832) értelmében önmagában nincs döntő jelentősége annak, hogy a licencc beadó társaság vezető tisztségviselője és egyedüli tagja a know-how megalkotója, továbbá, hogy ugyanezen személy befolyást vagy irányítást gyakorolt az említett know-how fejlesztésére és hasznosítására, valamint a know-how-n alapuló szolgáltatásnyújtásra, oly módon, hogy a licencc beadó társaság magánszemély ügyvezetője és tulajdonosa egyben azon alvállalkozói gazdasági társaságok, így a felperes ügyvezetője és/vagy tulajdonosa is, amelyek a szolgáltatás nyújtásában – az adott, rájuk vonatkozó feladataikat ellátva – a licenccbevevő megbízásából, alvállalkozóként [működnek közre?]

[OMISSIS] [éléments de procédure de droit interne] [Or. 3. o.]

I n d o k o l á s

I. Az ügy tényállása az alábbiak szerint foglalható össze

Felperest 2007. október 8-án alapította KT és [a] Jasmin Media Group Kft. 12 munkavállalója[,] számítógépes programozási főtevékenységi körrel. KT 2011. február 28-áig folyamatosan kivásárolta a kisebbségi tulajdonosokat, kivéve HP-t. Felperes sokéves tapasztalattal rendelkező szakembereket foglalkoztatott, stabil technikai háttérnek köszönhetően a multimédiás tartalom interneten keresztül való továbbításában piacvezetőnek számít. Felperes legjelentősebb vevője a Lalib Lda. portugál társaság volt, amely részére 2009. július-december és 2011. teljes naptári évben összesen 8.086.829,40 euro értékben állított ki szolgáltatásnyújtásként támogatási, karbantartási és kivitelezési szolgáltatásokról számlákat.

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 89. § (1) bekezdés a) pontja alapján adóellenőrzést végzett felperesnél. Az ellenőrzés tárgya általános forgalmi adó adónem volt, az ellenőrzés alá vont időszak 2009. II. félév és 2011. teljes adóév volt. Az ellenőrzés eredményeként az elsőfokú adóhatóság [OMISSIS] [a] felperes észrevételeit is értékelve 2020. február 10-én kelt [OMISSIS] határozatával felperes terhére 458.438.000,- Ft teljes összegében adóhiánynak minősülő adókülönbötetet állapított meg[,] és további 343.823.000,- Ft adóbírság, valamint 129.263.000,- Ft késedelmi pótlék megfizetésére is kötelezte [a felperest].

Az elsőfokú határozattal szemben felperes fellebbezést nyújtott be, amely fellebbezés eredményeként alperes a [OMISSIS] 2020. április 6. napján kiadmányozott határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helyben hagyta.

A portugál Lalib Gestao e Investimentos LDA (továbbiakban: Lalib) társaság 1998. február 16-án alakult meg a portugál jogszabályoknak megfelelően és fő

tevékenysége a vizsgált időszakban elektronikus úton nyújtott szórakoztató szolgáltatás volt.

A perbeli adóhatóság határozatainak alapjaként az az adóhatósági eljárási megállapítás szolgált, hogy a felperes által a Lalib-nak nyújtott szolgáltatások valós igénybevevője nem a Lalib, hanem a WebMindLicenses (továbbiakban: WML) volt.

Felperes az alperesi határozatokkal szemben előterjesztett keresetlevelében írtak alapján keresetét arra alapította, hogy álláspontja szerint a Lalib[nak] portugáliai teljesítési [helyel nyújtott szolgáltatás] megállapításának van helye, ugyanis az EUB által meghatározott valamennyi feltétel teljesült. Álláspontja szerint az alperesi határozat az okból is téves, mert [téved] a perbeli elektronikus szolgáltatásnyújtás mibenlétében, azaz a Memberek részére nyújtott szolgáltatásokban[,] és azt hibásan a honlapok közvetlen technikai működtetésével [azonosítja, és ezáltal figyelmen kívül hagyja az] elvárt tárgyi és személyi erőforrások elégséges szintjét és a Lalib tényleges rendelkezését a szolgáltatásnyújtáshoz szükséges valamennyi erőforrás felett. Az elektronikus szolgáltatásnyújtás lényegét nem megfelelően értékeli. Hivatkozott arra, hogy felperes számos egyéb partner vállalkozáshoz hasonlóan közvetlenül a Lalibnak[,] és nem a WML-nek nyújtott támogató szolgáltatásokat. A Lalib rutinfeladatokon túlmutató[,] a know-how által nem szabályozott kérdésekben is aktív tevéleges magatartást gyakorolt [Or. 4. o.] felperesi állítás szerint[:] ellenőrizte, felügyelte és irányította a Docler csoport cégeit, így felperest is. A Lalibbal kötött szerződések tekintetében megrendelőként sem a WML, sem KT nem lépett fel, így [e személyek] a szolgáltatások megrendelője kompetenciájába tartozó kéréseket nem [fogalmaztak] meg a felperes felé, utasításokat e tekintetben nem [adtak]. A szolgáltatások nyújtásával kapcsolatos tevékenység tekintetében a megrendelői kontrollt a Lalib gyakorolta, a szükséges jóváhagyások az ő képviselőitől érkeztek. Hivatkozott arra, hogy [a WML-lel szemben folytatott eljárásban sor került] a portugál hatóságnak a NAV Kaig általi megkeresésére az [e tárgyban született] ítéletben foglalt utasítások nyomán a tényállás tisztázása érdekében. A portugál hatóság a nemzetközi megkeresésére adott válaszában egyértelműen rögzítette, hogy a Lalib Portugáliában letelepedettnek minősül, a vizsgált időszakban a társaság saját kockázatára tényleges gazdasági tevékenységet végzett, illetve rendelkezett minden technikai és személyi erőforrással, amely szükséges volt a nemzetközi szinten megszerzett tudás hasznosításának megvalósításához. Álláspontja szerint az ügyletekhez tartozóan [a WML adókötelezettségének] előírása jogszabálysértő volt, a Lalib tényleges szerződő fél volt. A szolgáltatásnyújtás helye nem Magyarországon volt, ugyanis ennek objektív akadályát képezte a felnőtt tartalmú honlapokon a bankkártyás fizetést lehetővé tevő pénzügyi intézmények hiánya. Emiatt már a Lalibbal való együttműködést megelőzően is külföldön volt a honlapokon elérhető szolgáltatást nyújtó, akkor még a Docler csoportba tartozó cég. A külvilág felé minden esetben a Lalib jelent meg a perbeli szolgáltatások nyújtójaként[,] és nem a WML. A szerződéseket a Lalib saját nevében kötötte. A Lalibnál volt a perbeli szolgáltatások ellenértékét fizető ügyfelek adatbázisa. A szolgáltatásnyújtásból

származó bevételek felett kizárólag a Lalib diszponált. A know-how fejlesztéseit minden esetben a Lalib ellenőrizte[,] és döntött a bevezetésükről. Fizikai ügyfélszolgálatként sem egy magyarországi iroda, hanem a Lalib székhelye került feltüntetésre. Álláspontja szerint a 2006/112 tanácsi irányelv 2. cikk (1) bekezdés c) pontja, 24. cikk (1) bekezdése és 43. cikkének értelmezése, valamint alkalmazása szükséges a jelen perben annak érdekében, hogy a szolgáltatás teljesítési helye meghatározható legyen.

Alperes álláspontja szerint a határozataival megállapított adókötelezettség megalapozott volt. Hivatkozott arra, hogy a megelőző eljárásban az elsőfokú bírósági ítélet arra mutatott rá, hogy az adóhatóságnak bizonyítania kell, hogy a szolgáltatást, azaz internetes oldal működtetését nem a Lalib végezte Portugáliában, hanem azt valójában felperes biztosította Magyarországon[,] és ezt objektív tényekkel kell megalapoznia, amely a perbeli tényállás mellett megtörtént. Az adóhatóság lefolytatta az új eljárást a WML-nél, melynek során azt tárta fel, hogy a szolgáltatást nem a Lalib, hanem a WML nyújtotta Magyarországról. A szóban forgó licenbeadási szerződés színlelt volt. Álláspontja szerint az EUB eljárásának kezdeményezésére a ténybeli és jogi érettség jelen ügyben nem állapítható meg. Emellett kifejtette, hogy álláspontja szerint a felperesi indítvánnyal érintett kérdésekben az Európai Unió Bírósága egyrészt már döntést hozott, másrészt pedig azok értékelésének szempontrendszerét a kérdést feltevő nemzeti bíróság hatáskörébe utalta. Az Irányelv 2. cikk (1) bekezdésének c) pontját, 24. cikk (1) bekezdését, valamint a 43. cikket az Európai Unió Bíróság már értelmezte. [Az] érintett jogi normák értelmezésére a WML Kft. [által kezdeményezett eljárásban] a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes indítványára előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett az Európai Unió Bíróságánál, [amelyben] az Európai Unió Bírósága egyértelműen meghatározta azt a kritériumrendszert, amelyet követve a nemzeti bíróság döntést hozhat a végfelhasználók felé nyújtott szolgáltatás teljesítési helyét illetően. Az Európai Unió Bírósága a döntéshozatal során éppen [a fent említett] uniós jogi normákat értelmezte.

II. Nemzeti jog ismertetése

[Or. 5. o.]

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény teljesítési helyre vonatkozó szabályai tekintetében a felek és a bíróság álláspontja szerint is a magyar áfa törvény teljesítési helyre vonatkozó szabályai megfelelnek a HÉA irányelv rendelkezéseinek, amely rendelkezés szerint nem adóalanyok részére nyújtott szolgáltatások esetében a teljesítés helye [az], ahol a szolgáltatás nyújtója letelepedett.

Megjegyzi ugyanakkor a bíróság, [hogy annak a kérdésnek a megválaszolásához,] hogy a szolgáltatás nyújtójának kit lehet tekinteni, elsősorban a szolgáltatás igénybevevője és szolgáltatás nyújtója közötti szerződéses kapcsolatot kell

vizsgálni, azonban **a portugál és a magyar adóhatóságok**, mint tagállami adóhatóságok, a korábbi WML eljárásban az Európai Unió Bírósága által hozott ítéletre is figyelemmel az abban kifejtettek alapján [egymástól] **eltérően foglaltak állást a szolgáltatás tényleges teljesítési helyére vonatkozóan.**

III. Az előzetes döntéshozatali eljárást szükségessé tévő indokok

A bíróság jogi álláspontja szerint e perben a felek közötti jogvita nem dönthető el az [uniós jog, közelebbről] a 2006/112 tanácsi irányelv 2. cikk (1) bekezdés c) pontjának, 24. cikk (1) bekezdésének és 43. cikkének értelmezése, illetve ezen értelmezésnek a nemzeti bíróság által történő alkalmazása nélkül. Perbeli tényállás mellett az állapítható meg, hogy a portugál és a magyar tagállami adóhatóságok ugyanazon gazdasági ügyletet adóügyi szempontból eltérően kezelték. [A szóban forgó ügylet tekintetében mindkét tagállam rögzítette a héa iránti igényét]

[OMISSIS] [argumentation répétitive] Az EuB ugyan már több tagállami szabályozást egybevetett a Tanács 2006/112/[J]EK irányelvének 2. cikk (1) bekezdés c) pontja, 24. cikk (1) bekezdése és 43. cikkében írtakkal és a HÉA irányelv szolgáltatásnyújtásra vonatkozó rendelkezéseit értelmezte a WML ítéletében is. Azonban ezeket meghaladóan jelen ügyben további értelmezés szükséges jelen bíróság álláspontja szerint, miután [az ugyanezen uniós rendelkezések értelmezésére vonatkozó] EuB ítéletekre figyelemmel a magyar adóhatóság és a portugál adóhatóság eltérő álláspontra jutott.

Jelen per előzményeként a WebMindLicenses Kft.-vel szemben 2009. törtévre, 2010 és 2011 évekre vonatkozóan a bírósági felülvizsgálat során előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett a perbíróság, amelyre az Európai Unió Bírósága C-419/14. szám alatt döntést hozott. Ebben kifejtette, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feladata az alapügy összes körülményének vizsgálata annak megállapítása érdekében, hogy a felek által kötött szerződés, amennyiben leplezte azt a tényt, hogy a szóban forgó szolgáltatást ténylegesen nem a licencbevevő társaság, hanem valójában a licencbeadó társaság nyújtotta, teljesen mesterséges megállapodásnak minősül-e[,] és előírta a tisztázandó körülményeket, amely döntés tekintetében az állapítható meg, hogy az EUB döntő jelentőséget annak a kérdésnek tulajdonított, hogy a Lalib Portugáliában rendelkezett-e üzlethelyiséggel, infrastruktúrával, személyi állománnyal[,] és a tevékenységét saját nevében, saját javára, felelősségére és kockázatára végezte-e. Mindezek [alapján] tekinthető-e Portugáliában letelepedett vállalkozásnak[,] és így a felperesi szolgáltatások megrendelőjének[?]

E körben a jelen bírósági eljárásban döntő jelentősége van annak, hogy a szóban forgó honlapokon nyújtott szolgáltatások teljesítési helyének[,] és ezzel összefüggésben a joggal való visszaélésnek a megállapítása során a meglévő körülményeket a tagállami bíróságnak milyen szempontok szerint kell értékelnie. A végfelhasználók részére nyújtott szolgáltatás teljesítési [Or. 6. o.] helye Magyarországra helyezhető-e[,] és ennek következtében teljes egészében

mesterségesnek tekinthető-e a felperes és a Lalib közötti ügylet annak ellenére, hogy a szolgáltatásnyújtáshoz elengedhetetlen komplex szerződéses és szolgáltatási háló középpontjában a Lalib állt, a szolgáltatásnyújtáshoz szükséges feltételeket saját adatbázissal, szoftverrel és harmadik felek, valamint Lalib csoportba és a felperesi cégcsoportba tartozó szolgáltatók útján biztosította, ezáltal a szolgáltatásnyújtással szükségszerűen együttjáró jogi és gazdasági kockázatot maga vállalta[, még akkor is, ha] a know-how tulajdonosának cégcsoportjába tartozó alvállalkozó[k], köztük a felperes működtek közre a know-how folyamatainak technikai megvalósításában[,] és a felperesi társaság végső tulajdonosa, aki a know-how tulajdonosának ügyvezetője és végső tulajdonosa is volt egyben, ráhatással bírt a know-how hasznosítására. Miként kell értelmezni azt, hogy a Lalib Portugáliában rendelkezett-e üzlethelyiséggel, infrastruktúrával, személyi állománnyal[?] A korábbi WML eljárásban eljáró bíróságok előírták az adóhatóság számára a portugál adóhatóság megkeresését és bevonását a szolgáltatás tényleges teljesítési helyére vonatkozó vizsgálódások körében. A portugál adóhatóság [megerősítette, hogy] a Lalib Portugáliában tényleges gazdasági [tevékenységet végez], [és] hogy nevezett társaság Portugáliában saját kockázatára folytatta a gazdasági tevékenységét. Portugália a WML [ügyében az] Európai Unió Bírósága [előtt folyó] eljárásban észrevételt tett, a képviselője személyesen is jelen volt[,] és felszólalt a tárgyaláson, így a portugál adóhatóság nyilvánvalóan ismerte a WML ítélet lényegi tartalmát. A Lalib portugáliai letelepedésére vonatkozó álláspontját ennek ellenére is fenntartotta. Azonban a WML ítélet ellenére is a magyar és a portugál adóhatóságok fenntartották korábbi eltérő álláspontjaikat. Így [a perbíróság úgy ítéli meg, hogy] a WML ítélet a jelen perben alkalmazandó jogkérdésben nem kellően egyértelmű, így annak értelmezése, pontosítása szükséges.

Mint ahogy a KrakVet ítélet 51. pontjában kifejtette korábban az EuB, ha valamely tagállam bíróságai az előttük folyamatban lévő jogvitában, amelyben az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezésére vonatkozó, a bíróság döntését igénylő kérdés merül fel, megállapítják, hogy valamely másik tagállamban ugyanazon gazdasági ügyletet adóügyi szempontból eltérően kezelik, jogosultak, sőt attól függően, hogy a határozataikkal szemben a nemzeti jog értelmében van-e jogorvoslati lehetőség vagy sem, kötelesek arra, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljanak a bírósághoz. [Nem vitatott, hogy az] Európai Unió Bírósága [az] állandó telephellyel kapcsolatos ítéleteiben is hozott olyan döntést, amelyben végső soron azt bírálta el, hogy az adóztatás joga két tagállam közül melyiket illeti meg (Gunter Berkholz ügyben hozott C-168/84 számú ítélet, a Faaborg-Gelting Linien ügyben hozott C-231/94 számú ítélet). Jelen ügyben, amikor a két tagállam ugyanazon ügyletre eltérő adóügyi minősítést alkalmaz, jelen bíróság úgy ítélte meg, hogy köteles jelen előzetes döntéshozatali kérelemmel az Európai Unió Bíróságához fordulni. Figyelemmel az ügylet megítélése tekintetében arra, hogy országhatáron átnyúló ügyletről van szó, nem csak az adófizetési kötelezettség helyének megállapítása, hanem a szolgáltatások szabad áramlása szempontjából is elvi és uniós jelentőségű. Mindezekre figyelemmel a bíróság az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményez elsősorban a tagállami adóhatóságok [által eszközölt, fent

ismertetett] eltérő adóügyi minősítés okán. A feltett kérdések mellett abban kéri az Európai Unió Bíróságának iránymutatását, hogy [az eljárás tárgyát képező] ügylet tekintetében [az adókötelezettségnek] a magyar vagy a portugál adóhatóság [által] megállapítása jogszerű, [az eljárás tárgyát képező] ügylet magyar vagy a portugál tagállami adóhatóság adóztatása alá vonható. Erre vonatkozóan a megadott szempontok milyen súllyal értékelhetők[?]

A HÉA az európai unióban harmonizált adónem, így a tagállamok közötti együttműködésnek jelentősége van, amely nem csak formális, hanem a külföldi adóhatóságok hivatalos álláspontjának elfogadását is kell, hogy jelentse. A két tagállam adóhatósága közötti vita nem eredményezheti azt, hogy az ügylet szereplői a kettős adóztatás hatálya alá kerüljenek, azért **[Or. 7. o.]** mert a két uniós tagállam eltérő véleményre helyezkedik a gazdasági esemény valóságát, illetve a szolgáltatásnyújtások teljesítési helyét illetően. A szolgáltatásnyújtások teljesítési helyének [kapcsoló] elvét meghatározó rendelkezés célja ugyanis az olyan joghatósági összeütközések elkerülése, amelyek a kettős adóztatáshoz vezetnek. Ez az egységes HÉA rendszer alapkonceptiójával ellentétes lenne.

[OMISSIS] [OMISSIS] [éléments de procédure de droit interne]

Budapest, 2020. szeptember 28

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [signatures]